

Arrest

nr. 102 475 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.J.P. LIPS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 30 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 16 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 augustus 1986 te Accra. Wanneer u 15 jaar oud was, deelde uw vader u mee dat u zou moeten trouwen met een zekere A.A. (...). Na het beëindigen van uw studies middelbaar onderwijs, deed u een opleiding 'medicine counter assistance'. In het jaar 2004 begon u een relatie met W.M. (...), een katholieke jongen met wie u samen in een volleybalteam zat. U hield deze relatie geheim vanwege jullie verschillende geloofsachtergrond, en bracht enkel uw vriendin T. (...), die een christene was, op de hoogte. In het jaar 2009 ontdekte u dat u zwanger was, en uw moeder kwam hier achter wanneer u reeds vier maanden zwanger was. Uw moeder vertelde het aan uw vader, die eerst wou dat u abortus pleegde - waarvan werd afgezien - en u gedurende twee maanden opsloot in het familiehuis. U wist te ontsnappen met behulp van uw vriendin T. (...), en dook onder bij diens tante te Afiénya. W. (...) kwam u daar af en toe opzoeken, en deelde u op een dag mee dat hij gevolgd werd en dat zijn gsm afgenomen werd. U vluchtte daarop naar het huis van de vriendin van de tante van T. (...). Op 22 of 23 december 2010 ging u naar een kerstmarkt in de buurt, en op 25 of 26 december 2010, kwamen uw vader, broer en neef samen met de politie naar het huis waar u ondergedoken was. U werd meegenomen naar het politiekantoor te Nima, waar u beschuldigd werd van diefstal, gemarteld en twee dagen vastgehouden werd. Daarop werd u zonder meer vrijgelaten en overhandigd aan uw vader, die u meteen per auto naar Nigeria bracht. U werd er voor de keuze geplaatst alsnog met A. (...) te trouwen en uw kind achter te laten, ofwel de sharia-wetgeving te ondergaan. U diende te verblijven in het huis van uw nonkel, en u mocht er niet buitenkomen. U werd er bevriend met I. (...), die als nachtwaker werkte in het huis waar u verbleef. In januari 2012 vertelde I. (...) u dat hij uw verhaal had verteld aan een blank koppel, voor wie hij overdag als chauffeur werkte. Wanneer datzelfde koppel in oktober 2012 terugkwam naar Nigeria, vluchtte u samen met hen en I. (...) naar Lagos. Daar nam u samen met het blanke koppel op 28 oktober 2012 een vliegtuig naar België. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 30 oktober 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u meerdere verklaringen aflegde die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een geheime liefdesrelatie te hebben onderhouden met William Mensah, en opgesloten te zijn geworden in uw ouderlijk huis te Nima.

Gevraagd of u ooit bij W. (...) thuis kwam, antwoordde u dat jullie nooit bij hem afspraken, maar wel bij het huis van de vader van een vriend van W. (...) (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of de ouders van W. (...) jullie relatie aanvaardden, antwoordde u dat u op uw gemak was in W. (...)’s huis (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd of jullie soms afspraken bij William thuis, antwoordde u dat u vrij was om naar W. (...)’s huis te komen, maar dat jullie nooit iets deden waardoor ze zouden denken dat jullie een relatie hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze flagrante tegenstrijdigheid tussen deze door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen, doet reeds fundamentele twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van deze. U verklaarde verder dat u vrij was het huis te verlaten en u uw vader gezegd had dat u op zaterdag naar de les moest, terwijl dit het geval niet was (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd wat u dacht op het moment dat u ontdekte zwanger te zijn, antwoordde u dat u meteen wist dat u dood was, maar dat W. (...) u zei de baby te houden. Gevraagd of u overwoog om weg te lopen van uw ouderlijk huis, wanneer u zelf ontdekte dat u zwanger was, antwoordde u dat u wist dat u geen werk had, niemand in een andere stad kende, en er geen enkele manier was dat uw vader u niet zou vinden. Gevraagd of u, voordat u zwanger werd, van plan was het u opgedrongen huwelijk te blijven weigeren, antwoordde u dat u van plan was het te weigeren, en als William een job zou hebben u samen met hem naar een andere stad zou gaan en jullie jullie leven zouden leiden (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Het dient opgemerkt dat het uiterst bevreemdend wordt bevonden dat u, voor u zwanger werd van W. (...), plande om in de toekomst samen met William in een andere stad te gaan wonen en het huwelijk dat uw vader u opdroeg te ontvluchten, maar dat, wanneer u uw zwangerschap opmerkte, u

besepte dat het uw dood kon betekenen maar u evenwel niet overwoog om uw ouderlijk huis te verlaten daar uw vader u toch overal zou vinden.

U opperde voorts dat het geen optie was om het u opgedrongen huwelijk te weigeren – omdat uw vader in dat geval zot zou worden, u zou bedreigen en haten (zie gehoorverslag CGVS, p. 24) – en dat u na uw bevalling voor de keuze werd geplaatst om ofwel uw kind achter te laten, ofwel het te houden en de sharia-wet te ondergaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U verklaarde eveneens **dat uw vader de school haatte, hij wou dat u enkel naar de Arabische school ging, hij een formele opleiding te westers vond** (zie gehoorverslag CGVS, p. 26), **en dat hij u op uw 15-jarige leeftijd meedeelde dat u met A. (...) zou moeten trouwen, omdat men geloofde dat westerse opvoeding je slecht maakt, en ze daarom meisjes op jonge leeftijd laten trouwen, opdat de opleiding niet verder zou gaan** (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Voorts gaf u aan dat, gevraagd of uw vader enig vermoeden had van uw relatie met William, hij u eens had gezegd dat iemand u had gezien samen met 'die kerel van de katholieke familie', en u toen alles ontkende en hem zei dat u er enkel ging om te volleyballen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of het geen probleem was voor uw vader dat u naar een katholieke middelbare school ging, antwoordde u dat dat wel degelijk zo was en u eerst een belofte diende te ondertekenen vooraleer u eraan begon (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). **Gevraagd wat die belofte inhield, antwoordde u dat u ermee akkoord moest gaan u niet 'te mengen', en geen vriendschappen te onderhouden met katholieken.** Gevraagd of u dan moest beloven dat u zou trouwen meteen na het beëindigen van het middelbaar onderwijs, antwoordde u **bevestigend, en voegde u eraan toe dat u dan zou trouwen met de man die reeds twee vrouwen had** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw verklaring dat u na het beëindigen van uw middelbare opleiding nog een andere opleiding begon, antwoordde u **bevestigend, en verklaarde u dat uw vader nog steeds wou dat u trouwde, maar u hem zei nog even te wachten daar er nog een kleine opleiding was die u wou volgen**, en u hem middels de tussenkomst van enkele mensen die u erbij betrok, uw vader kon overtuigen. Gevraagd hoe u er in slaagde het u opgedrongen huwelijk nogmaals uit te stellen, antwoordde u dat u zei dat u dat moest doen, indien u een job zou willen hebben, uw vader zei dat u toch huisvrouw zou worden maar u hem zei dat hij u dat moest laten doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd waarom uw vader u nog liet studeren, gezien hij u wou uithuwelijken, antwoordde u dat u het niet weet en dat hij uw opleiding belachelijk vond (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U verklaarde eveneens **dat W. (...) net zoals u in het volleybalteam speelde** (zie gehoorverslag CGVS, p. 11), **u vrij was om het huis te verlaten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) **en uw vader wist dat uw vriendin T. (...), met wie u onder meer ging volleyballen, christene was, maar u uw vader kon overtuigen wat betreft T. (...) – hoewel uw vader niet mocht weten dat u betrokken was bij een christen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). **Bovenstaande verklaringen weten niet te overtuigen, en missen elke coherentie. Immers, het profiel dat u schetst van uw vader – als zijnde een streng-islamitische man die men niet mag tegenspreken, die u een huwelijk opdroeg waaraan u zich niet kon onttrekken, die niet wou dat u uw schoolcarrière verderzette, die het u verbood om bevriend te zijn met katholieken en om zich in te laten met mensen met een andere geloofsovertuiging – strookt geenszins met uw verklaringen dat u uw vader overtuigde naar een katholieke middelbare school te gaan – hoewel uw vader wou dat u reeds trouwde – u na uw middelbaar onderwijs, uw vader nogmaals wist te overtuigen het huwelijk uit te stellen omdat u een bijkomende opleiding wou volgen – hoewel uw vader ertegen was daar u toch maar huisvrouw zou worden bij de man met wie hij u een huwelijk opdroeg – u vrij was het huis te verlaten, lid was van een volleybalteam waarin ook christenen en jongens speelden, en u uw vader wist te overtuigen dat u bevriend mocht zijn met Tina, die, zoals hij wist, een christene was.**

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde verder dat uw vader u, nadat hij op de hoogte was van uw zwangerschap, u opsloot gedurende twee maanden, omdat hij een manier zocht om u ongezien naar zijn dorp te brengen in Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u werd opgesloten, antwoordde u dat u in uw huis, in uw eigen kamer was, u enkel in de compound mocht zijn en uw broer en neven u in de gaten hielden (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). U verklaarde voorts dat Tina u af en toe in het compound-huis kwam zoeken, maar dat ze steeds werd wijsgemaakt dat u op reis was naar Nigeria, ze niet wisten wanneer u zou terug zijn, en dat Tina maar moest terugkomen. Gevraagd waarom ze Tina vroegen om terug te komen, antwoordde u, allerm minst verhelderend, dat ze niet wilden dat ze zou denken dat u daar nog steeds was – hetgeen de vraag open laat, waarom ze Tina dan steeds vroegen om later terug te komen. Gevraagd hoe Tina dan vernam dat u toch in het huis was, antwoordde u dat

de buurvrouw haar dat had gezegd. Gevraagd hoe die buurvrouw wist dat u in het huis was, antwoordde u **het niet te weten**. U kent evenmin de echte naam van deze buurvrouw, noch waarom zei dit aan Tina vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd hoe T. (...) u dan hielp ontsnappen, antwoordde u dat T. (...) op een vrijdagmiddag naar uw huis kwam, wanneer de mannen in uw familie naar de moskee waren, dat ze aan uw kamerdeur kwam kloppen en jullie samen vlug weggingen en de bus namen naar Afienya. Gevraagd wie uw vriendin binnen liet, antwoordde u **het niet te weten**, en voegde u eraan toe dat ze er was en aan de deur klopte (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u dan niet werd bewaakt, antwoordde u dat alle mannen op vrijdag naar de moskee moesten. Gevraagd of u er dan nooit eerder aan gedacht had te ontsnappen, antwoordde u dat u niemand had om u te helpen. Nogmaals gevraagd waarom u niet eerder ontsnapte, gezien uw vader u, dan wel uw kind, misschien zou doden, en ontsnappen blijkbaar niet zo moeilijk was, antwoordde u dat u eraan had gedacht maar dat niet ging, gezien u geen geld had en niemand kende (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gesteld dat u dan wel niet wist waarheen te gaan, maar gevraagd of u dan niet bang was dat u misschien wel vermoord zou worden indien u niet wegliep, antwoordde u weinig verhelderend dat u bang was, niet sliep, uw vader u steeds bedreigde en u aan uw vriendin zei te vertrekken wanneer ze kwam. Bovenstaande verklaringen weten geenszins te overtuigen, en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen. U weet immers niet te vertellen hoe uw buurvrouw wist dat u zich in het huis bevond, noch hoe uw buurvrouw heette, noch waarom ze dit aan T. (...) gezegd zou hebben. Dat u voorts evenmin weet te verklaren hoe T. (...) uw huis was binnengekomen om u te bevrijden, sterkt enkel de hier vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u niet eens bewaakt werd, en u voorheen nooit overwoog weg te lopen, daar u geen geld had en niet wist waarheen te gaan, hoewel uw vader zowel u als uw kind met de dood bedreigde, en u wel zelf zou kunnen gevlucht hebben naar T. (...), van wie u wist dat ze u reeds meermaals thuis was komen zoeken. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de doodsb bedreigingen van, en uw opsluiting door, uw vader en de daaropvolgende ontsnapping.

Gevraagd of u, na aan uw opsluiting te zijn ontsnapt, overwogen heeft naar de politie te gaan, gezien u gedurende twee maanden opgesloten werd, antwoordde u daar initieel aan gedacht te hebben, maar u daarvan afzag, daar T. (...) u zei eerst op een veilige plek te verblijven en pas na de bevalling te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Nogmaals gevraagd waarom u geen bescherming zocht, gezien u opgesloten werd en moest onderduiken, antwoordde u dan weer dat jullie er in het begin aan dachten, maar dat de tante van T. (...) zei dat niet alles gaat zoals je wilt, en A. (...), die machtig is, achter uw vader staat, en dat deze de politie kon omkopen. U voegde eraan toe dat ze u aanraadt pas na uw bevalling stappen te ondernemen. Gevraagd waarom u dan niet naar de politie ging na uw bevalling, antwoordde u dat W. (...) werd gevolgd toen, en dat, als u naar de politie zou willen, u naar Tema zou moeten gaan en u in dat geval zou moeten buitenkomen, wat risicovol was. Gevraagd waarom u Accra niet verliet, antwoordde u dat A. (...) een buitenwijk in het oosten is, u dus al verder weg ging van de stad, er niet veel volk was op de markten, en u daar toch niemand kende (zie gehoorverslag CGVS, p. 21) – **hetgeen allerm minst rijmt met de hierboven reeds vermeldde verklaring van u, namelijk dat er geen enkele manier was dat uw vader u niet zou vinden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Het dient vastgesteld dat uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de redenen waarom u afzag van het zoeken van bescherming bij de Ghanese politie nadat u wist te ontsnappen aan uw opsluiting, geenszins overtuigen, en verder afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag. Uw verklaring voor het feit dat u ook na uw bevalling afzag van het zoeken van bescherming bij de Ghanese politie, namelijk dat het voor u te risicovol was omdat u naar Tema zou moeten gaan, weet evenmin te overtuigen. Immers, uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat er wel degelijk een politiekantoor is in A. (...); én u verklaarde dat u wel eens buiten ging en naar de kerstmarkt ging, omdat mensen u hadden gezegd dat er goedkope dingen te vinden vielen, en u vond dat het al lang genoeg duurde. Dat u er blijkbaar geen moeite mee had om naar de kerstmarkt te gaan, maar het wel te risicovol vond om buiten te komen om naar de politie te gaan, weet niet te overtuigen.

U verklaarde, nadat de politie u vrijliet, door uw vader, uw broer en uw neef, samen met uw kind naar Nigeria te zijn gebracht, waar u moest wonen bij uw nonkel, zijn vrouwen, en uw neven, en waar u niet mocht buitenkomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 23). U moest er schoonmaken, koken, de kinderen voeden en klusjes opknappen in het huis, en niemand kwam u er opzoeken. Eens in Nigeria werd u voor de keuze gesteld om ofwel alsnog met A. (...) te trouwen en uw kind achter te laten,

of om de sharia-wetten te ondergaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 19, 23 en 25). **Gevraagd waarom u naar Nigeria gebracht werd, gezien u met A. (...)– die in Ghana woonde – moest trouwen, antwoordde u, weinig verhelderend, dat hij ook naar Nigeria kon komen en hij enkel met u wou trouwen, zonder uw dochter (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Opnieuw gevraagd waarom ze u naar Nigeria brachten, gezien het plan was dat u zou trouwen, antwoordde u dat A. (...) in Ghana woonde en u het niet weet wat vader dacht. U voegde eraan toe dat u in Nigeria niets kon doen, en dat u ofwel de wet diende te ondergaan, ofwel moest trouwen.** U verklaarde voorts dat Tina u op de hoogte bracht van het feit dat uw moeder ziek was, wanneer u zich in Nigeria bevond (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U voegde eraan toe dat u Tina per e-mail het telefoonnummer van I. (...) – die in het huis waar u verbleef werkte als nachtwaker – gestuurd had, en dat ze I. (...)gezegd had dat uw moeder in het ziekenhuis was. **Gevraagd of u dan op internet kon gaan, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u de laptop gebruikte van de zoon van uw nonkels vrouw, wanneer deze er niet was. Opnieuw dient het niet-coherente karakter van uw verklaringen te worden opgemerkt. Immers, dat uw vader u naar Nigeria bracht, terwijl hij wou dat u trouwde met A. (...) die in Ghana woonde, en uw onvermogen hiervoor enige verklaringen te bieden, alsook uw verklaringen dat u niets kon doen in Nigeria, niet mocht buitenkomen en de hele tijd in het huishouden diende te helpen – terwijl u wel per e-mail contact kon houden met uw christelijke vriendin T. (...) via de computer van uw neef, overtuigt geenszins.**

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat ook aan uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou zijn gekomen, geen geloof gehecht kan worden

Gevraagd met welke documenten u naar België reisde, antwoordde u dat u met een wijnkleurig document reisde, en u niet weet welke naam erin stond (zie gehoorverslag CGVs, p. 7). Gevraagd of u dan niet zelf uw paspoort diende voor te leggen bij grenscontroles, zoals bij aankomst in België, antwoordde u dat het koppel met wie u samen reisde, alle documenten samen afgaf. Geconfronteerd met de vaststelling dat men bij aankomst in de luchthaven te Zaventem toch individueel gecontroleerd wordt, antwoordde u dat dat niet het geval was, en dat de vrouw met wie u reisde het paspoort had (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). **Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt evenwel dat iedere persoon in de luchthaven te Zaventem individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt.** U verklaarde samen met een blank koppel, aan wie I. (...) uw verhaal vertelde, vanuit Nigeria naar België te zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 29). Gevraagd wat het koppel deed in Nigeria, verklaarde u te denken dat ze er op tour waren. U vroeg nooit waar het koppel vandaan kwam, en u kent evenmin hun namen. **Deze flagrante onwetendheid uwentwege, betreffende de personen die u Nigeria hielpen ontvluchten, alsook de vastgestelde leugenachtigheid wat betreft de door u ondergane grenscontrole van identiteitsdocumenten, schaadt verder de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geenszins geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas, en de door u opgeworpen vervolgingsfeiten. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde kopie van uw geboorteakte wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Wat betreft de opmerking van uw raadsheer (zie gehoorverslag CGVS, p. 31) – namelijk dat uw dochter recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, daar ze een ernstig en reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer, en deze bescherming bij uitbreiding toegekend dient te worden aan de moeder – kan enkel opgemerkt worden dat er überhaupt geen geloof gehecht wordt aan het door u naar voren gebrachte asielrelaas, en er derhalve evenmin geloof gehecht kan worden aan de bewering van uw raadsheer, namelijk dat uw dochter als paria gebrandmerkt zou worden en minder maatschappelijke rechten zal hebben dan een moslimkind geboren binnen het huwelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een enig middel beroept verzoekster zich op *"Schending van de wet, in het bijzonder van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van en van artikel 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Vooreerst dient te worden gesteld dat verzoekster ter terechtzitting fundamentele wijzigingen aanbrengt in haar verklaarde identiteit. Verzoekster verklaarde met name dat haar vader Nigeriaans gastarbeider was in Ghana en er huwde met haar moeder die de Nigerese nationaliteit heeft. Er wordt niet betwist dat verzoekster geboren is in Ghana en er haar hele leven heeft gewoond. Verzoekster toont echter niet aan dat ze naast de Nigeriaanse nationaliteit van haar vader ook de Ghanese nationaliteit bezit. Ter terechtzitting wordt dit niet nuttig toegelicht. De bewering van verzoeksters

raadsman dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden nu het asielrelaas geen rekening hield met verzoeksters Nigeriaanse nationaliteit kan niet gevolgd worden. Immers het is aan verzoekster om haar identiteit volledig en zorgvuldig te adstrueren, minstens te verklaren. Verzoekster die gestudeerd heeft, in Afrika heeft gereisd en gezien haar ouders gastarbeiders waren, bekend is met het belang van de nationaliteit, heeft in deze bewust nagelaten haar ware identiteit te verklaren niettegenstaande deze herhaaldelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS werd gevraagd. Verwerende partij stelt ter zitting terecht dat verzoekster uitdrukkelijk en herhaaldelijk gevraagd werd waarom ze naar Nigeria ging om te trouwen (CGVS-gehoor p. 23) en ze aldus ruim de kans had haar band met dit land toe te lichten. Verzoekster kan bezwaarlijk het CGVS verwijten niet gespeculeerd te hebben over het bezit van een eventuele Nigeriaanse nationaliteit.

3.2. Inzake verzoeksters asielmotieven houdt ze vol dat voor ze 15 jaar oud was, haar streng-islamitische vader haar vertelde dat ze diende te trouwen met A.A. Verzoekster overtuigde haar vader echter dit huwelijk uit te stellen tot na haar studies. Sinds 2004 zou verzoekster een verboden relatie zijn begonnen met de katholieke jongen, W.M., wat aan de basis zou liggen van haar asielrelaas. Verzoekster zou zwanger zijn geraakt van W.M. in 2009, haar familie zou hier achter zijn gekomen en ze zou gedurende twee maanden opgesloten zijn geweest in het familiehuis. Verzoekster zou zijn weten te ontsnappen met de hulp van haar vriendin T., waarna ze zou zijn ondergedoken. In december 2010 zou verzoekster echter zijn ontdekt en door haar vader, broer en neef samen met de politie meegenomen zijn naar het politiekantoor. Verzoekster zou zijn beschuldigd van diefstal en gemarteld. Na twee dagen zou verzoekster zijn vrijgelaten en door haar vader naar Nigeria zijn gebracht waar ze in het huis van haar nonkel verbleef en ze niet mocht buitenkomen. Ze werd voor de keuze geplaatst: met A. trouwen en haar kind achter laten of de sharia-wetgeving ondergaan. Verzoekster stelt dat ze wist te ontsnappen met de hulp van I. en dat ze met een blank koppel naar België is gereisd.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.4. Uit het verhoor op het CGVS, en uit het verzoekschrift, kan blijken dat verzoekster een relaas aanbrengt dat zij niet aannemelijk kan maken. Verzoekster kan immers niet overtuigen waar zij beweert dat zij sinds haar tienerjaren te lijden heeft onder de harde hand van haar streng-islamitische vader. Zo zou verzoeksters vader haar op vijftienjarige leeftijd hebben meegedeeld te moeten trouwen met A.A. (zie gehoor CGVS p. 23-24). Verzoekster verklaarde dienaangaande dat “ze geloven dat westerse opvoeding je slecht maken, daarom laten ze je trouwen aan jonge leeftijd, opdat je opleiding niet verder zou gaan, en je verlicht wordt” (zie gehoor CGVS p.24). Het huwelijk weigeren was volgens verzoekster “nooit een optie. Want als ik dat deed, dan zou vader zot worden, hij zou opnieuw beginnen, dreigementen, haat, alles” (zie gehoor CGVS p.24). Verzoeksters vader zou tevens hebben gewild dat verzoekster enkel naar een Arabische school ging en vond een formele opleiding te Westers (zie gehoor CGVS p.26). Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS ook nog “Vader zei dat ik toch huisvrouw zou worden” (zie gehoor CGVS p.24). Verzoekster zou, nadat ze naar Nigeria werd gebracht, door haar vader voor de keuze zijn gesteld alsnog met A. te trouwen en haar kind achter te laten ofwel de sharia-wetgeving te ondergaan (zie gehoor CGVS p.23).

3.4.1. De Raad stelt vast dat bovenstaande verklaringen haaks staan op het feit dat verzoekster haar streng-islamitische vader tot twee maal toe kon overtuigen haar gedwongen huwelijk uit te stellen. Een eerste maal zou verzoekster hem overhaald hebben om haar middelbare school af te maken met een

beurs in een katholieke school onder de voorwaarde zich *“niet te mengen.[...] Ik zei vader dat er een moslim-studentenorganisatie was, dat ik dus niet gedwongen bekeerd zou worden, en dat ik me niet zou bekeren tot katholicisme. Ook dat ik geen vriendschap zou hebben met katholieken. Op de voorwaarde dat ik meteen zou trouwen na mijn middelbaar”* (zie gehoor CGVS p. 13). Vervolgens zou verzoekster haar vader andermaal overtuigd hebben, deze keer met de hulp van de *“imam, en andere hooggeplaatsten in te gemeenschap”*, om een bijkomende opleiding te volgen (zie gehoor CGVS p.13). Hierbij voegt zich nog de vaststelling dat verzoekster tevens verklaarde dat ze vrij was om het huis te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) en haar vader wist dat haar vriendin T., met wie verzoekster onder meer ging volleyballen, christene was, maar verzoekster haar vader *“kon [...] overtuigen wat betreft T.”* – hoewel *“vader mocht niet weten dat ik betrokken was bij een christen”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 16).

De Raad is van oordeel dat, zoals de commissaris-generaal terecht liet gelden, het door verzoekster voorgehouden beeld van haar vader, met name een streng-islamitische man die men niet mag tegenspreken, die haar een huwelijk opdrong waaraan ze zich niet kon onttrekken, die niet wou dat ze een schoolcarrière verderzette, die het verzoekster verbood om bevriend te zijn met katholieken en om zich in te laten met mensen met een andere geloofsovertuiging, geenszins strookt met de toegevingen die hij naar verzoekster toe zou hebben gedaan. Verzoeksters verweer dat de commissaris-generaal *“blind is voor elke realiteit van generatietegenstellingen binnen eenzelfde cultuur of dat een cultuur kan veranderen omdat elke generatie andere idealen nastreeft en waardoor de maatschappij op termijn evolueert”* doet niets af aan de vaststelling dat het dulden dat verzoekster les volgt in een katholieke middelbare school, dat ze een bijkomende opleiding aanvangt en omgaat met christenen, inderdaad geenszins te verzoenen is met het door verzoekster geschetste uiterst strenge profiel van haar vader. Deze vaststelling blijft staande en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden asielrelaas.

3.5. Verder zijn verzoeksters verklaringen aangaande de voorvallen nadat door haar familie ontdekt werd dat ze zwanger was weinig aannemelijk.

Zo verklaarde verzoekster dat, tijdens haar 2 maanden durende opsluiting in haar huis, haar vriendin T. soms langs kwam om verzoekster te zoeken. Verzoekster verklaarde tevens dat T. uiteindelijk vernam dat verzoekster toch in het huis was, aangezien de buurvrouw haar dat had gezegd. Verzoekster kon echter geen antwoord geven op de vraag hoe de buurvrouw wist dat verzoekster in het huis was, of waarom ze dit aan T. vertelde. Evenmin kon verzoekster de echte naam van deze buurvrouw geven, alhoewel deze vrouw *“een vriend van de familie”* is (zie gehoorverslag CGVS, p. 16-17).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster verklaarde te zijn ontsnapt op een vrijdagmiddag, aangezien alle mannen op vrijdag naar de moskee moesten en ze dus niet bewaakt werd. Verzoekster gaf nog aan nooit eerder te zijn ontsnapt aangezien *“Ik had niemand om me te helpen, iedereen was voor vader, en de vrouwen kunnen niets doen”* (zie gehoor CGVS p.17). De commissaris-generaal merkte dienaangaande in de bestreden beslissing correct op dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekster nooit overwoog weg te lopen, daar ze geen geld had en niet wist waarheen te gaan, hoewel haar vader zowel verzoekster als haar kind met de dood bedreigde, en ze wel zelf zou kunnen gevlucht hebben naar T.

Zo verklaarde verzoekster tevens, nadat ze door haar vader naar Nigeria werd bracht, dat ze niets kon doen in Nigeria, niet mocht buitenkomen en de hele tijd in het huishouden diende te helpen (zie gehoor CGVS p.10 *“we mochten niet buitenkomen, mannen doen alles. Ik werd binnen gehouden. Met de ogen op mij”*). Tegelijk verklaarde verzoekster dat ze daarentegen wel per e-mail contact kon houden met haar vriendin T. via de computer van haar neef (zie gehoor CGVS p.27). Dergelijke vaststelling ondergraaft het door verzoekster voorgehouden strenge regime waaraan ze in Nigeria zou zijn onderworpen, wat de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen er onderuit haalt.

3.6. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat verzoekster -een volwassen vrouw van 26 jaar- geen enkele poging heeft ondernomen om tegen de bedreiging van haar vader bescherming te bekomen van de autoriteiten van haar geboorteland noch in Nigeria. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: *“[...] a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”*. Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een

aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoekster ging nooit naar de politie en verklaarde op het CGVS vooreerst dat ze na aan haar opsluiting te zijn ontsnapt, overwogen heeft naar de politie te gaan, maar ervan afzag, daar T. haar aanraade eerst op een veilige plek te verblijven en pas na de bevalling te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Daarna vervolgde verzoekster dat ze er initieel aan dacht naar de politie te gaan, maar dat de tante van T. zei dat niet alles gaat zoals je wilt, en A., die machtig is, achter haar vader staat, en dat deze de politie kon omkopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Dergelijke uiteenlopende verklaringen, nota bene door verzoekster afgelegd tijdens eenzelfde gehoor, worden niet aangenomen. Verzoeksters verklaring voor het feit dat ze ook na de bevalling naliel naar de politie te stappen, dat W. werd gevolgd toen, en dat, als ze naar de politie zou willen, ze naar Tema zou moeten gaan en ze in dat geval zou moeten buitenkomen, wat risicovol was (zie gehoor CGVS p.18), volstaat evenmin om haar gebrek aan initiatief om nationale bescherming te krijgen te vergoelijken.

Dit klemt des te meer nu verzoekster tevens verklaarde haar schuilplaats wel te hebben verlaten om naar de kerstmarkt te gaan *"Ik weet niet wat me overkwam, ik dacht dat het ver genoeg was van Nima, ik dacht niet dat er mensen zouden komen naar Afienna. En er waren nog markten, ik dacht dat er toch niet mensen zouden komen. Ik was het beu binnen te blijven"* (zie gehoor CGVS p.21). Het weegt inderdaad niet op dat verzoekster het veilig achtte om naar een kerstmarkt te gaan, maar het wel te risicovol vond om buiten te komen om naar de politie te gaan.

3.7. De door verzoekster neerlegde kopie van een geboorteakte doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies. Dit document bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoekster wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van verzoeksters identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing te meer nu ter terechtzitting blijkt dat verzoekster (ook) van Nigeriaanse nationaliteit is en ze aldus zelf verwarring zaait over haar identiteit en nationaliteit. De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing dienaangaande correct dat aangezien verzoeksters relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, verzoeksters identiteit niet als bewezen beschouwd kan worden enkel op basis van verzoeksters verklaringen en de neergelegde geboorteakte.

Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster weet weinig over het koppel dat haar begeleidde (zie gehoor CGVS p. 7 *"Het waren blanken. De vrouw noemde die man met een vreemde naam, ik weet de naam niet meer, de vrouw sprak engels, de man niet"*) en kent evenmin de nationaliteit vermeld in het paspoort waarmee zij de douane passeerde. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoekster kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld werd en zonder in eigen persoon haar paspoort te hebben moeten neerleggen bij de grenscontrole (zie gehoor CGVS p.7: *"Als we bij controle kwamen, ik moest bij hen blijven, ze gaven het allemaal samen"*) is dan ook niet geloofwaardig. Verzoeksters verweer in haar verzoekschrift dat er *"moet worden vastgesteld dat België met 25.000 asielaanvragen wordt geconfronteerd van asielzoekers die allen de Belgische grenzen overschrijden ook via de luchthavens"* is niet bij machte bovenstaande vaststellingen er onder uit te halen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg.

3.8. Voorts brengt verzoekster in het verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asielrelaas maakt verzoekster dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster nog aanvoert dat haar kind bij een terugkeer naar Ghana zal worden behandeld als een paria, antwoordt de Raad dat aangezien er geen geloof gehecht wordt aan het door verzoekster naar voren gebrachte asielrelaas, er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat haar dochter als paria gebrandmerkt zou worden en minder maatschappelijke rechten zal hebben dan een moslimkind geboren binnen het huwelijk. Voorts dient er op gewezen te worden dat verzoekster geen argumenten aanbrengt die kunnen gelden in Nigeria en ze evenmin toelicht waarom het opbrengen van een kind van een christelijke vader volgens haar moslimgeloof haar zou worden tegengeworpen.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK